

РЕШЕНИЕ

№ 329

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 18.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7537** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП във връзка с чл. 145 - 178 от АПК.

Образувано е по жалба на А. В. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед № 2071/08.07.2023г. на мл. автоконтрольор 05-та група, 02-ри сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която ѝ е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, а именно: временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на ППС е нарушил разпоредбите на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП. В жалбата си Б. навежда твърдение за незаконосъобразност на оспорваната заповед.

В с.з. жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. А., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноси.

Ответникът по жалбата, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, уведомени не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От данните по делото се установява, че на А. В. Б. е съставен акт за административно нарушение серия GA № 696667 от 08.07.2023г., за това, че на същата дата, в 22:20 ч. в [населено място], по булевард X. С. с посока на движение от булевард Е. и X. Г. към ул. С. стена управлява личния си автомобил марка А. АЗ с рег. [рег.номер на МПС] , като срещу строителен техникум при проверка от полицейски екип била изпробвана за алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фаб. № ARNA-0148, отчет резултат 1, 10 % концентрация на алкохол в кръвта. Издаден ѝ бил и талон за изследване за УМБАЛ Света А. в [населено място].

С оглед горното , АНО е приел, че жалбоподателката е нарушила чл. 5, ал.3, т.1 ЗДвП, във връзка с което със заповед № 2071/08.07.2023г. на мл. автоконтрольор 05-та група, 02-ри сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР на А. В. Б. е наложена ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца и тази заповед се обжалва и е предмет на настоящето съдебно производство.

При служебна проверка законосъобразността на оспорената заповед при условията на чл. 168 от АПК на всички основания по чл. 146, т. 1 - 5 от АПК съдът констатира следното:

На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповедта е издадена от компетентен орган- мл. автоконтрольор в 05-та група, 02-ри сектор в отдел "ПП" при СДВР, комуто са делегирани правомощия по издаване на заповеди за налагане на ПАМ по ЗДвП, по силата на заповед на директора на СДВР № 513з-1618/26.02.2018г., вр. със заповед на Министъра на вътрешните работи № 8121з-1524/09.12.2016г. /лист 38 и 39 от делото/. Следва да се има в предвид, че целта на принудителните административни мерки е предотвратяването, преустановяването на административни нарушения или премахването на вредните последици от тях, съгласно чл. 22 от ЗАНН.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, (изм. - ДВ, бр. 51 от 2007 г., бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г.) за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения спрямо водач, за който се установи, че управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката, е установено по надлежен ред управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в

издишания въздух – Алкотест Дрегер 7510 с фаб. с фаб. № ARNA-0148 и проба № 839 (стр. 24 от делото), какъвто е конкретния случай. От съставения АУАН се установява, че водачът е бил поканен да бъде изпробван за употреба на алкохол и уредът е отчел положителен резултат 1,10 промила алкохол в издишания от водача въздух. На нарушителката бил и издаден талон за медицинско изследване до УМБАЛ „Св. А.“, като след като след извършения химически анализ, видно от Протокол за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта № 355/10.07.2023г. е установено етилов алкохол в кръвта на жалбоподателката 0,98 промила.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП., редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. По делото не са ангажирани доказателства, оборващи отразените в АУАН факти, поради което съдът счита, че е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. б от ЗДвП.

АНО няма право на самостоятелна преценка относно налагането на предвидената ПАМ, а е длъжен да я наложи, тъй като действа в условията на обвързана компетентност.

Констатациите на административния орган не са оборени по надлежния ред от страна на жалбоподателя, в чиято тежест е да докаже твърдяната от него липса на материалноправните предпоставки за издаване на оспорения Предвид фактите, които се установяват от приобщените по делото доказателства, съдът приема, че правилно спрямо Б. е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП.

Описаната в АУАН фактическа обстановка се потвърждава от приобщените по делото доказателства. С оглед твърденията в жалбата за неправилна преценка от страна на контролните органи на действителната фактическа обстановка, съдът счита, че от събраните по делото доказателства същите потвърждават описаните факти и обстоятелства.

В случая от Б. не се оспорва, че е управлявала процесния автомобил, респ. че е била водач на МПС. Съдът приема като част от защитната теза на жалбоподателката, че същата е употребила алкохол в автомобила докато е чакара проверка от органите на ПП при СДВР, но не споделя същата. Противоречи на всякаква житейска логика, едно лице след като е спряно за проверка и чака изпробване с техническо средство за установяване наличието на алкохол в кръвта, да пие в автомобила си преди самата проверка. Следва да се има предвид, че процесната ПАМ се прилага при наличие на извършена административно нарушение, а нормата на чл. 5, ал. 3, т.1, предл.1 ЗДвП съдържа в себе си състав именно на административно нарушение, което оспорващият е реализирал, поради което е напълно неоснователно възражението му в този аспект.

Както се посочи предназначението на процесната ПАМ е с превантивен характер – да осуети възможността на деца да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание (по арг. на чл. 12 и чл. 13 ЗАНН). За приложената в случая ПАМ, както и за всяка ПАМ е присъщо наличието на негативно засягане на правата и интересите на адресата ѝ. Това обаче не представлява наказание, поради което видът на нарушението – отказ за извършване на проверка за употреба на наркотици с техническо средство и степента му на обществена опасност е съобразена от законодателя, който е предвидил процесната ПАМ като временно отнемане на СУМПС на водач до разрешаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Оспорената заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на

движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с оспорената заповед на правата на оспорващия и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел – осигуряване безопасността на движението по пътищата. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП се прилага ПАМ под прекратително условие – „до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“. По изложените съображения жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, съдът

Р Е Ш И:

Отхвърля жалбата на А. В. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Заповед № 2071/08.07.2023г. на мл. автоконтрольор 05-та група, 02-ри сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на същата е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, като неоснователна.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Преписи.

Съдия: